

Sygn. akt II CSK 236/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa K. K. i B. K.

przeciwko D. M. i J. D.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 24 listopada 2014 r., sygn. akt I 1Ca 362/14

uzupełnionego postanowieniem Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt I 1Ca 362/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżony skargą kasacyjną wyrok wydany został w dniu 24 listopada 2014 r., a zatem wniesiona od niego skarga kasacyjna spełniać powinna wszelkie wymogi wynikające z treści przepisów art. 398⁴ § 1 - 3 k.p.c.

W paragrafie pierwszym art. 398⁴ k.p.c. ustawodawca skatalogował odrębnie w trzech punktach konstrukcyjne elementy każdej skargi kasacyjnej, a więc cechy istotne (kreatywne) tego tylko szczególnego środka odwoławczego, podkreślając zarazem w ten sposób rangę tychże elementów. Natomiast w zdaniu pierwszym § 3 art. 398⁴ k.p.c. wskazano na pozostałe wymagania skargi kasacyjnej, które stawiane są każdemu pismu procesowemu.

Obowiązek przedstawienia przez skarżących m.in. wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia, a wynikający z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wiąże się z instytucją tzw. „przedsądu”, polegającego m.in. na możliwości Sądu Najwyższego odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i § 2 k.p.c.). Ten możliwy sposób zakończenia postępowania kasacyjnego, a kolidujący niewątpliwie z intencją strony wnoszącej skargę kasacyjną spowodował zrównanie rangą dotychczasowego obowiązku przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) z obowiązkiem odrębnego przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Odrębne wyartykułowanie przez ustawodawcę obu kategorii obowiązków dowodzi tego, że nie są one tożsame.

W konsekwencji za spełnienie wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie można uznać powtórzenia przez skarżących w piśmie z dnia 19 marca 2015 r. argumentów dotyczących uzasadnienia zarzutów z podstaw kasacyjnych, z pominięciem wyraźnego uzasadnienia ustawowych przesłanek przesądzających o potrzebie rozpoznania skargi kasacyjnej.

Uwzględniając więc odrębność obu przedmiotów regulacji w art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c. stwierdzić należy, że choć argumentacja skarżących może się niekiedy w obu tych kwestiach nawet częściowo pokrywać, to jednak orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po

uprzednim dokonaniu oceny przyczyn kwalifikowanych przez ustawodawcę, a określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., gdyż tylko one mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku.

Spełnienie obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga wyodrębnionego przedstawienia w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie przez jednoznaczne odniesienie się do przesłanek wynikających z art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz uzasadnienie twierdzenia, że przesłanki te w sprawie zachodzą. Przedstawienie i uzasadnienie tych okoliczności, stanowiąc istotny wymóg skargi kasacyjnej, jest także uprawnieniem strony w tym znaczeniu, że stwarza jej możliwość zaprezentowania argumentacji, która dopiero będzie rozważana przez Sąd Najwyższy przy dokonywaniu wstępnego badania skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Za wykazanie wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego nie można uznać przedstawienia trzech obszernych pytań zmierzających do uzyskania wykładni art. 58 § 1 i 2 k.c., ponieważ potrzeba dokonania wykładni przepisów jest odrębną przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i obwarowaną wskazanymi w tym przepisie wymogami.

Natomiast zarzut oczywistego naruszenia prawa w zaskarżonym orzeczeniu nie jest tożsamy z żadną z przesłanek zawartych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a w szczególności nie ma podstaw do automatycznego jego utożsamiania z ustawową przesłanką oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.